

slog Forudsætningerne ganske anderledes fejl end ved det; Ingeniørerne udførte. Jeg tror, det Arbejde kom til at koste 10—12 Gange saa meget, som det oprindelig var anslaaet til, og her drejer det sig da i alt Fald kun om det dobbelte. Men det, Departementet, saa vidt jeg forstaaer, har været ængstelig for ved Ingeniørforeningens Domstol, var, at der ikke altid var den fornødne juridiske Sikkerhed for, at det virkelige retslige Grundlag var i Orden.

Den af Ministeriet den 30. November 1926 foretagne Ændring kom jo noget som en Bombe for de Foreninger og Organisationer, som havde denne Voldgift, og det var derfor ikke unaturligt, at der, som oplyst i Bilaget, skete Henvendelse til Ministeren for offentlige Arbejder om paa ny at tage en Forhandling op og eventuelt indstifte det gamle Forhold. Men med de Betæneligheder, som fandtes i Departementet, mente jeg, man hellere maatte se at faa det saaledes, at det ogsaa kunde opnaa Departementets Tilslutning, og dette skete ved, at man foreslog og fik Tilslutning fra Organisationerne til, at i Stedet for at Ingeniørforeningen valgte Formanden, skulde Formanden nu vælges af Landsretten, og hvis en af Parterne ønskede, at der skulde være mere end een juridisk Dommer, kunde vedkommende Part forlange en til, som ogsaa skulde udnævnes af Landsretten. Hvis der ikke blev et Flertal i Voldgiftsdomstolen, skulde Højesteret udnævne en Opmand iblandt sine Dommere. Denne Redegørelse har jeg givet i Finansudvalget, og jeg har kun dertil at føje, at Højesteret har svaret, at den er villig til at indgaa i denne Domstol. Fra Landsretten venter jeg at faa et Svar paa Grundlag af en Forespørgsel i disse Dage, og jeg venter at faa det samme Svar derfra. Det er saa Hensigten, naar et saadant bekræftende Svar er kommet, at sætte denne Voldgiftsdomstol i Virksomhed paa tilsvarende Maade, som sket er tidligere. Jeg forstaaer ogsaa, at ingen gør Indsigelse imod, at jeg har den fulde Ret hertil, men jeg vil dog gerne slaa fast her, at saavel i Finansudvalget som i dette høje Ting er der, saavidt jeg forstaaer, kun rejst Betæneligheder af den socialdemokratiske Ordfører — jeg ved ikke, om de nu er overvundet. For mig staaer det saaledes, at en Domstol af denne Art, med den Sagkundskab den faaar, bedre kan virke upartisk end en Ret, som kun kan betjene sig af Skønsmænd. Enhver, som har været med ved Afgørelsen af tekniske Spørgsmaal, hvor Retten skal dømme ved Hjælp af Skønsmænd, vil sikkert finde, at den anden

Form er baade hurtigere og billigere, og jeg tror, den i det lange Løb vil virke tilfredsstillende. Jeg deler altsaa i Hovedtrækkene de Betragtninger, som er udtalt af det ærede Medlem Hr. Rode i denne Sag. Jeg kan ikke erkende, at der kan drages nogen Sammenligning mellem dette Spørgsmaal, som kun drejer sig om Penge, og Spørgsmaalet om en Voldgiftsret for Tjenestemændene, hvor det drejer sig om Tjenestemændenes hele Forhold til Staten.

De andre Ændringsforslag, som er stillet af Ministeren for offentlige Arbejder, angaar jo saa godt som udelukkende Beskæftigelsesforholdene ved Statsbanerne. I Vinter, da jeg overtog Trafikministeriet, viste det sig, at der saavel under Telegrafvæsenet som ved Statsbanerne fandtes overflødig Personale med de Tjenestetidsregler, som var gældende. For Telegrafvæsenets Vedkommende blev der straks refereret for mig, at der alene blandt Assistentpersonalet kunde undværes ca. 150 Tjenestemænd. Gennem Loven om Post- og Telegrafvæsenets Sammenlægning har Rigsdagen jo nu medvirket ved en Regulering af dette Forhold, og derigennem er der jo ogsaa givet Grundlag for de yderligere Takstnedsættelser, der allerede er kommet under Post- og Telegrafvæsenet. I den Betænkning, som i sin Tid blev afgivet af Folketingsudvalget, udtaltes der af Flertallet — og det tiltraadtes af mig —, hvorledes Udvalgets Flertal saa paa Afskedigelse af Personale, og jeg skal henvise til denne Betænkning, hvor der staaer: „Som almindeligt Synspunkt skal her anføres, at der vil være ringe Grund til at afskedige Personale, som man i Løbet af kortere Tid atter vil faa Brug for. Der er i øvrigt i Udvalget Enighed om, at man bør søge at undgaa at afskedige faguddannet Personale, og man har med Ministeren drøftet Spørgsmaalet om at yde midlertidig økonomisk Støtte til afskedigede Tjenestemænd“. Herfra tog Mindretallet, bestaaende af Socialdemokrater og Radikale, Afstand, idet de fremhævede som deres Opfattelse, at man overhovedet burde undgaa at afskedige fast ansat Personale, men burde nedbringe Personalets Antal ved Tjenestelighed. Dette Mindretallets Standpunkt maatte jeg tage Afstand fra for overhovedet at faa noget økonomisk ud af denne Lov.

Efter Flertallets Standpunkt, som jeg udtrykkelig tiltraadte, var Forholdet altsaa dette, at de Afskedigelser, der skulde finde Sted, maatte ske indenfor Kontorist- og Telefonistindeklassen, naar man skulde søge at undgaa at afskedige faguddannet Personale. Imidlertid henvendte Formanden for Kon-